

MEB TAVSİYELİ İLKÖĞRETİM
100 TEMEL ESERDEN SEÇMELER

ALTIN YUMURTLAYAN KAZ

EZOP MASALLARI

Zambak
YAYINLARI

MEB TAVSİYELİ İLKÖĞRETİM
100 TEMEL ESERDEN SEÇMELER

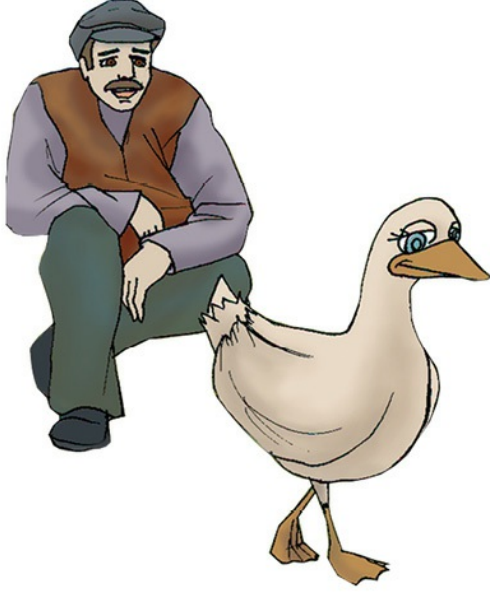
ALTIN YUMURTLAYAN KAZ

EZOP MASALLARI

ALTIN YUMURTLAYAN KAZ

Ezop Masalları

Hazırlayan
Mustafa PALA

Zambak
YAYINLARI

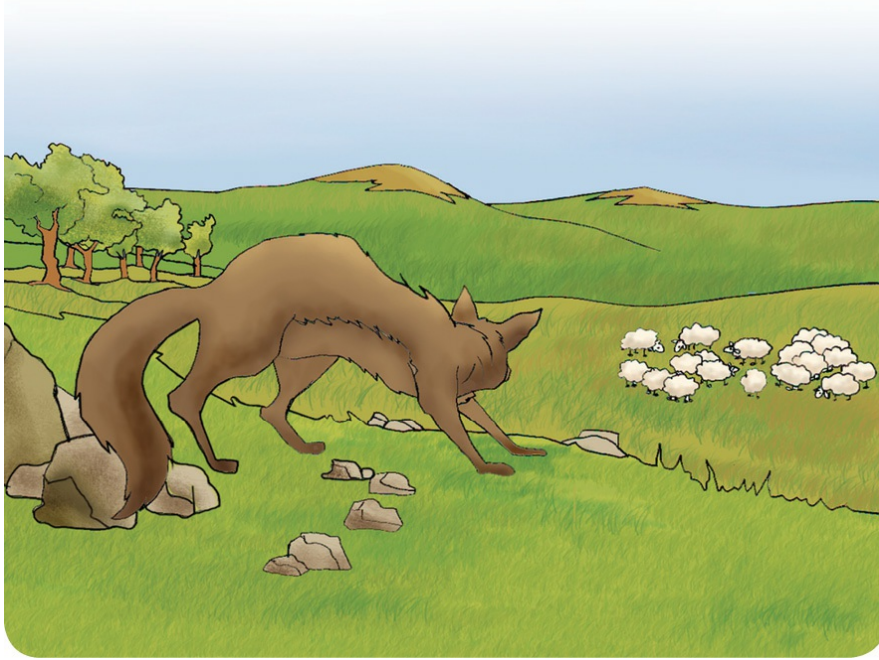
KOYUN POSTUNA BÜRÜNMÜŞ KURT

Kurdun biri, uzun süre karnını doyuracak bir av yakalayamamış. Yiyecek peşinde koşmaktan yorulmuş. Açlıktan iyice bitkin düşmüş. Av bulmak ümidiyle dolaşırken çayırdaki otlayan koyunları görmüş.

Kurt, koyunları gözetlemeye başlamış. İçinden:

– Şu koyunlardan birini kaçırap mideme indirsem çok güzel olur. Böylece açlıktan da kurtulmuş olurum. Çok yakınımında bir sürü koyun varken ben gidip başka yerlerde yiyecek arıyorum. Olacak iş değil, demiş.

Fakat çoban, koyunların başından bir an bile ayrılmıyormuş. Çoban, daha önce koyunların birkaçını kurda kaptırdığı için tedbirli davranıyormuş.

Kurt, koyunları alıp daha rahat bir hayat sürmek için düşünmeye başlamış. Sonunda aklına bir fikir gelmiş:

– Bir koyun postunu bulup sırtıma geçirmeliyim. Böylece koyun gibi görünürüm. Sürünün arasına karışıp koyunlardan birkaçını kaparım, demiş.

Kurt bir gün, çobanın sakladığı bir koyun postunu gizlice almış ve onu hemen sırtına geçirmiş. Daha sonra çobanın dalgın bir anını kollamaya başlamış. Bir fırsatını bulup koyunların arasına karışmış.

Koyunlar, kurdu kendilerinden biri sanmış; çoban bile onun kurt olduğunu fark edememiş. Koyunlardan biri:

– Hoş geldin koyun kardeş! Sen bu sürünün yabancısıydın galiba? Yüzün hiçbir koyuna benzemiyor fakat postun, koyun postu, demiş. Kurttan şüphelenmiş. Kurt da:

– Duymadınız mı? Çoban beni pazardan alıp getirdi ancak bugün aranızda katılabildim, demiş.

Kurt, o gün akşama kadar koyunlarla birlikte kırlarda dolaşmış, oynayıp zıplamış. Bir yandan da:

– Koyun sürüsünün içindeyim fakat bir koyun bile yiyemiyorum. Dayanılacak gibi değil, diye düşünüyormuş.

Sonunda, akşam olmuş, kurt da koyunlarla birlikte ağıla girmiş. Çoban, ağılın kapısını kapatmış. Kurt, koyunlarla baş başa kalmış:

– Artık bir koyun yiyebilirim, diye seviniyormuş. Kurt, koyunlardan birini yeme konusunda acele etmemiş. Çobanın uyumasını beklemiş. Çoban uyuyunca belki de birden fazla koyunu yiyebilirim, diye düşünmüş.

O akşam, çobanın bulunduğu yere ailesi gelmiş. Çoban, yakın akrabalarına bir ziyafet vermeyi düşünmüş. Bunun için koyunlardan birini kesmeye karar vermiş.

Çoban, ailesiyle birlikte bir süre sohbet etmiş. Daha sonra koyunların bulunduğu yere gelmiş. Yakaladığı ilk koyunu kesmeye karar vermiş ve sürünün içine dalmış. Hemen bir koyun yakalamış fakat koyunun postu çobanın ellerinde kalmış. Çobanın koyun zannettiği hayvan, kurt çıkmasın mı! Çoban ne olduğunu anlayamamış.

Kurt, çareyi kaçmakta bulmuş, hemen ağıldan çıkmış. Ormana doğru koşmaya başlamış, köpekler de kurdun peşine düşmüş. Fakat onu yakalayamamışlar.

Kurt, kendi kendine:

– Koyunlardan birini kapıp karnımı güzelce doyuracaktım. Çoban da ağıla dönecek zamanı buldu! Yine elim boş döndüm. Karnımı doyurmaya çalışırken az kalsın canımdan olacaktım, kazdığım kuyuya kendim düşecektim, demiş.

Koyunlar da olup biteni endişeyle seyretmiş. İçlerinde bir kurdun olabileceği akıllarına bile

gelmemiş. Bundan sonra, sürüye katılan her yabancı hayvanı çobana bildirmeye karar vermişler.

ALTIN YUMURTLAYAN KAZ

Fakir bir çiftçinin birkaç tavuğu, birkaç tane de kazı varmış. Çiftçinin en çok sevdiği iş, kümes hayvanlarına bakmak ve yumurtalarını pazarda satmaktır. Tek geçim kaynağı kümes hayvanları olan adam, bir gün pazardan bembeyaz bir kaz almış. Mavi gözlü, uzun boyunlu, kar gibi beyaz kazı gören herkes çok seviyormuş. Çiftçi, beyaz kaza çok iyi bakıyor; suyunu, yemini eksik etmiyormuş. Beyaz kaz, yavaş yavaş büyümüş, artık yumurta verecek kadar gelişmiş. Tabi bu duruma hem çiftçi hem de ailesi çok seviniyormuş.

Çiftçinin hanımı:

– Bak efendi, göreceksin bu beyaz kaz, diğerlerinden çok daha fazla yumurta verecek. Ben de kuluçka zamanına kadar onun yumurtalarını saklayacağım. Düşünebiliyor musun, birkaç ay sonra, etrafımızda onlarca kaz olacak. Tabi ben, onları da besleyip büyüteceğim. Onları da kuluçkaya yatıracağım ve birkaç yıl içinde kasabannın en zengin insanlarından biri olacağım, demiş.

Fakir çiftçi, hanımının hayal kurmasına gülmüş. Hayal bile olsa karısının mutlu olmasına sevinmiş. Mutluluğunu onunla paylaşmış.

– Aman hanım, düşündüğün şeye bak! Beyaz kaz yumurtlayacak da biz zengin olacağız. Hanım, Allah ne verirse hayırlısını versin. Biz gerektiği gibi çalışıp tavuklarımıza, kazlarımıza bakarsak onlar da yeteri kadar yumurtlar, demiş. Çiftçinin hanımı, iyi niyetli ama elindekiyle yetinmeyen biriymiş:

– Elbette çalışacağız. İnsan çalışarak çoğu şeyi elde edebilir, demiş.

Çiftçi:

– Ben zengin olmaktan çok, mutlu olmak isterim. Mutlu olmadıktan sonra çok param olsa ne olur, olmasa ne olur, demiş. Çiftçinin hanımı:

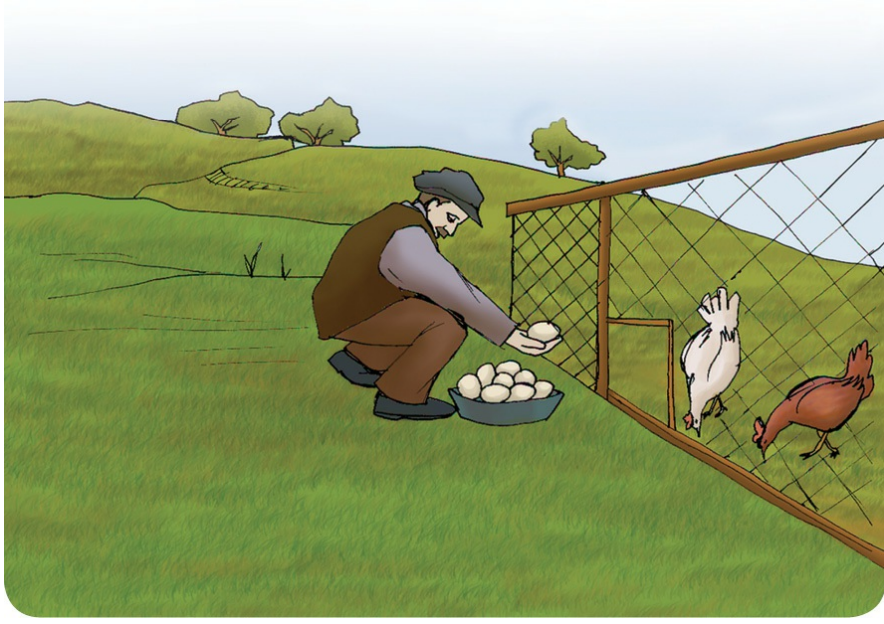
– Ne yani, yumurtalarımı kuluçkaya koymayayım mı, diye sormuş.

– Elbette ki koy, karıcığım. Ama günlük ihtiyacımızı karşılayacak kadar yumurta satmama izin ver. Eğer yumurtaların hepsini kuluçkaya yatırırsan bir süre geçim sıkıntısı çekeriz, demiş.

Çiftçinin hanımı:

– Hayır hayır, bir süre yumurtaları sana vermeyeceğim. Hepsini biriktirip kuluçka zamanı tavukların, kazların altına koyacağım, demiş. Çiftçi, tatlı dille hanımının gönlünü almaya çalışmış.

Gel zaman git zaman, kuluçkadan civcivler çıkmış. Civcivler, büyümüş ve yumurtlamaya başlamış. Çiftçi ailesi, bir süre sıkıntı çekmiş ama artık yumurtaları satıp geçimlerini sağlıyorlarmış.

Bir gün, beyaz kaz da yumurtlamış. Ama bu yumurta hiçbir kazın yumurtasına benzemiyormuş. Çok farklı, çok daha büyük ve ağır bir yumurtaymış bu. Çiftçi, beyaz kazın yumurtasını merak etmiş:

– Çok ilginç, böyle ağır ve büyük bir yumurta daha önce hiç görmedim, demiş. Yumurtayı kırıp tavaya dökmek istemiş. Fakat o da ne! Yumurta bir türlü kabuğunun içinden çıkmıyormuş. Çiftçinin hanımı da bu işe şaşırılmış.

– Ver bakalım sen şu yumurtayı, deyip kocasının elinden almış. Sonra:

– Aman Allah'ım bu nasıl bir iş? Bu, saf altından bir yumurta, diyerek sevinç çığlıkları atmış. Çiftçi ile karısı, bu işin sırrını kimseye söylememişler. Ailece:

– Herhâlde bu beyaz kaz, iyi bir varlık. Hey, yaşasın, artık zengin olduk, diyerek sevinmişler. Çiftçi, hanımına:

– Bak hanım. Bu kaz, diğerlerine benzemiyor ve her gün altın yumurta yumurtluyor. Yumurtalarını biriktirip satarsak amacımıza ulaşırız. Ama sakın, bir yanlışlık yapıp da beyaz kaza zarar verme,

demiş.

Çiftçinin hanımı, aldıkları yumurtalarla yetinmek istemiyormuş:

– Ben ne yapacağımı biliyorum. Hemen şimdi, kümese gidip beyaz kazı keseceğim. Yumurtlamasını beklemeden karnındaki bütün altın yumurtaları alacağım, demiş.

Çiftçi şaşırılmış:

– Aman karıcığım, sabırsız olma, zaten her gün yumurtamızı alıyoruz. Yumurtaları almak için niye acele ediyorsun, demiş. Fakat hanımına laf anlatamamış.

Çiftçinin pazara gittiği bir gün, çiftçinin hanımı, evde yalnız kalmış. Hemen kümese gidip beyaz kazı yakalamış, onu kesip karnını yarmış. Kazın her yerine bakmış ama hiçbir şey bulamamış. Tabi çok pişman olmuş ama kaz elden gitmiş. Akşam olunca fakir çiftçi, evine gelmiş. Hanımını üzgün görünce beyaz kazın başına gelenleri tahmin etmiş:

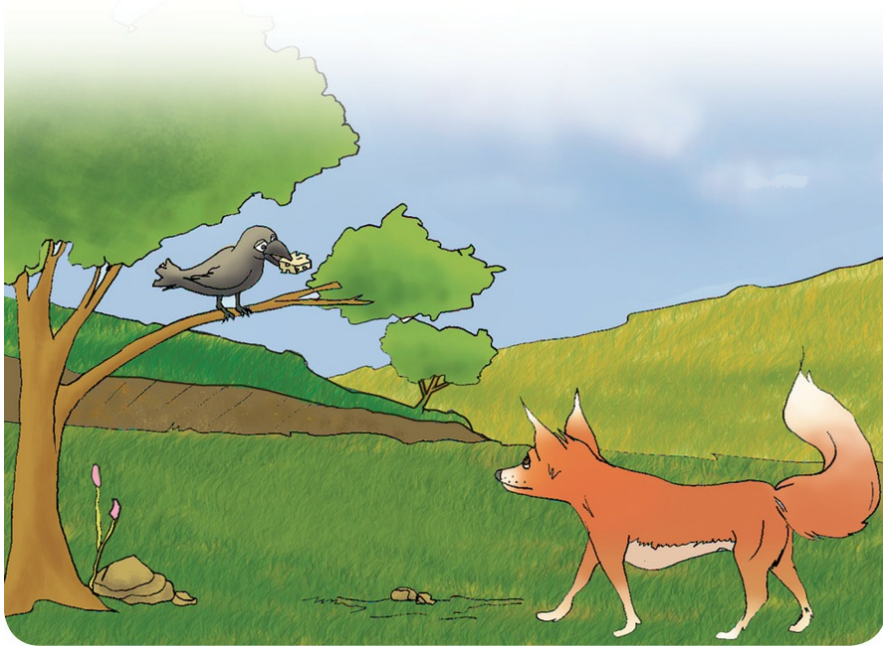
– Benim sabırsız ve biraz da açgözlü hanımım, artık boşuna kederlenip durma! Bu dünyada az ile yetinmeyen, elindekini de kaybeder, demiş.

TILKI İLE AKILLI KARGA

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde bir karga varmış. Karga, bir gün büyükçe bir peynir parçası bulmuş. Onu yemek için bir ağacın dalına konmuş. Peyniri yemeye başlamış. Bu sırada oradan geçen bir tilki, peynirin kokusunu almış. Bu kokunun nereden geldiğini araştırmaya başlamış. Çevrede bir süre dolaşmış, sonunda ağacın dalındaki kargayı görmüş. Tabii, peyniri fark etmekte gecikmemiş:

– Karnım da öyle aç ki şu kargayı kandırıp ağzındaki peyniri alayım, demiş.

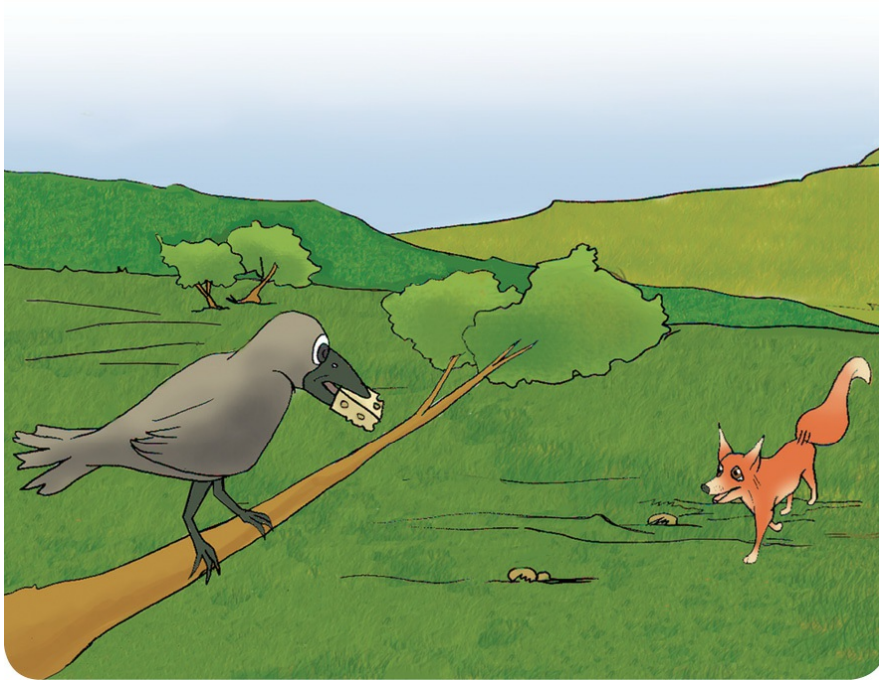

Tilki, yavaş yavaş ağaca doğru yaklaşmaya başlamış. Karga da merakla tilkiyi seyrediyormuş. Kendi kendine:

– Eğer bu gelen tilkiyse aklımdan geçen bir hile vardır. Uyanık olmalıyım, demiş.

Tilki, ağacın altına gelince kargaya iltifat etmeye başlamış. Son derece nazik bir sesle:

– Günaydın karga kardeş, ben senin kadar kibar ve asil bir kuş görmedim. Bugün çok güzelsin, senin güzelliğin ancak yerden bakınca fark ediliyor.

Hele tüylerin öyle parlak ki sana bakınca gözlerim kamaşıyor. Senin güzelliğin ile boy ölçüşebilecek başka bir kuş bilmiyorum. Fakat biliyor musun, en güzel özelliğin nedir? Tabi ki o dinlemeye doyamadığım sesin! Senin sesinin güzelliğine erişebilecek başka bir kuşun bulunduğunu sanmıyorum. Haydi, beni kırma! O güzel sesinle bir şarkı söyle de keyfim yerine gelsin, demiş.

Bu iltifatlar, karganın hoşuna gitmiş. Gururlanmış, kuyruğunu sallamış, kanatlarını çırpmış. Fakat bir süre sonra bu sözlerin çok abartılı olduğunu fark etmiş. Karga, kendi kendine:

– Allah, Allah! Tilkinin söylediklerinde bazı gariplikler var. Şimdiye kadar bana sesimin güzel olduğunu söyleyen olmadı. Üstelik benim sesimle ve rengimle alay edenler çok oldu. Madem tilki şarkı söylememi çok istiyor, sesimden mahrum kalmasın, demiş.

Karga, peyniri ayaklarının arasına almış ve tilkiye şöyle seslenmiş:

– Tilki kardeş, eğer bu iltifatları peyniri kapmak için söylediyse boşuna dil döktün. Peyniri yere atmayacağım ama senin hatırın için şarkı söylemeye çalışayım, demiş.

Tilki, peyniri alamadığı için çok üzölmüş, açlık midesine vurmuş. Bu sırada karga, şarkı söylemeye başlamış.

Karganın sesi çok kötüymüş, tilkinin bu sesi dinlemeye tahammülü yokmuş. Bir süre kargayı dinlemiş. Sonra:

– Karga kardeş, şimdi zamanım doldu, daha sonra seni tekrar dinlerim. Artık gitmek zorundayım, şarkı için teşekkür ederim, demiş. Sonra, kendi kendine:

– Kargalar da akıllandı ise vay hâlimize! Bundan sonra aç kaldık demektir. Artık horozları da kandıramıyorum. Ben bundan sonra ne yapacağım, diye konuşa konuşa gitmiş.

Karga, hem şarkı söylemeye devam etmiş hem de:

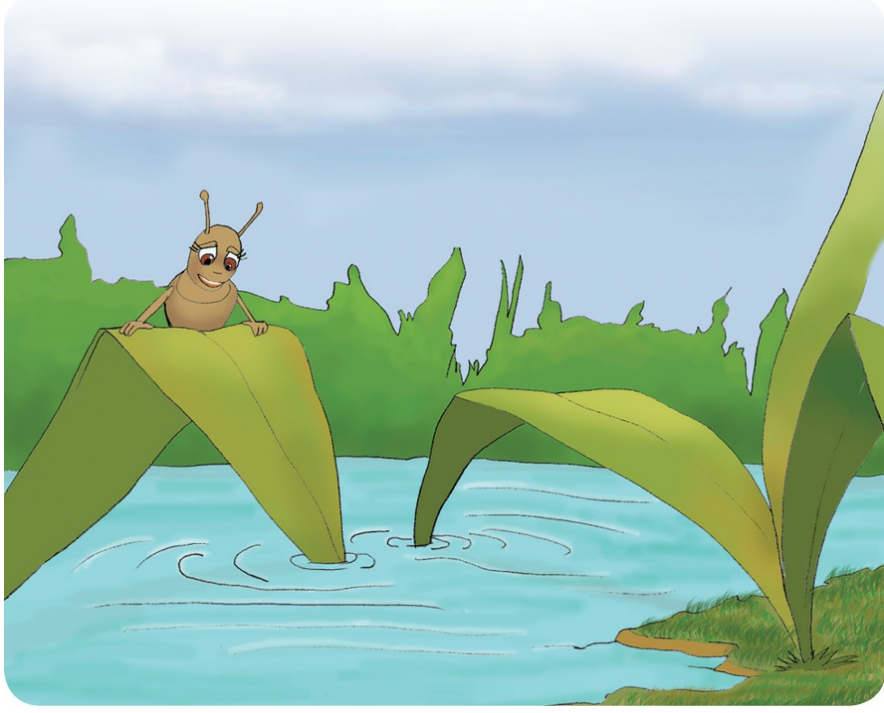
– Tilki kardeş, sen o numaraları, bilmeyen kargalara uygulayabilirsin. Bir daha peyniri kapmak için benim yanıma gelme. Ama şarkı dinlemek istersen her zaman kapım sana açık, demiş.

KARINCA İLE KUMRU

Karınca'nın biri, kırdan dolaşarak yiyecek arıyormuş. Yazın sıcağında durmadan çalışıyor, kış mevsimine hazırlık yapıyormuş.

Karınca, yine bir gün çalışıp yorulmuş. Bir ağacın gölgesinde biraz dinleneyim demiş. Bir süre ağacın gölgesinde dinlendikten sonra susadığını fark etmiş. Su bulmak için kısa süre dolaşmış ve bir pınara rastlamış.

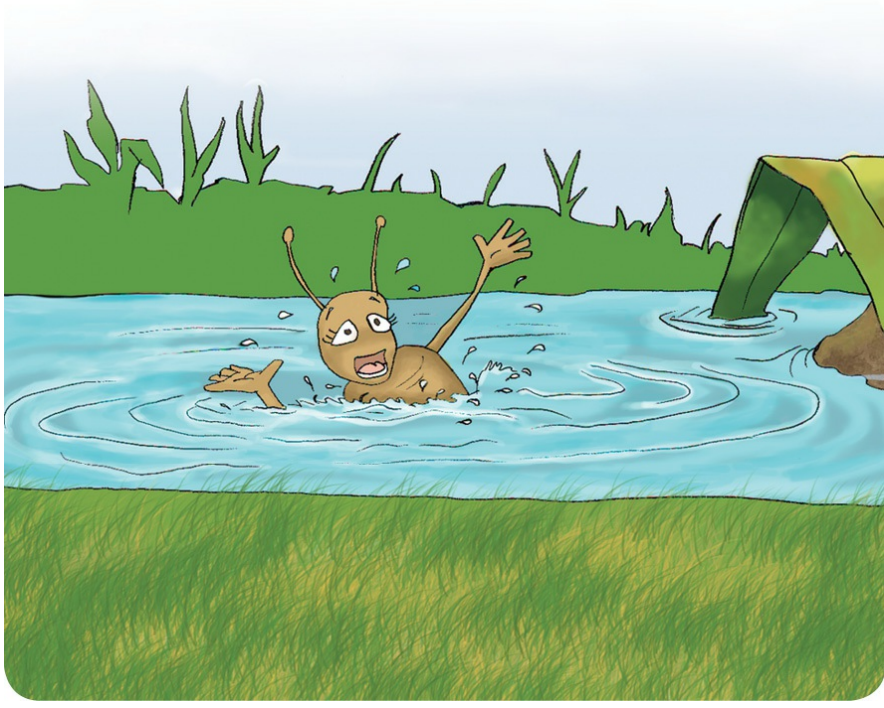

Pınarın içine bir ot uzanıyormuş. Karınca, bu ota tırmanarak su içmek istemiş. Eğilip bir iki yudum su içmiş, bu sırada dengesini kaybedip pınarın içine düşmüş.

Bir insan için pınar, küçük bir su birikintisiymiş. Ama orası, karınca için bir deniz gibiymiş.

Karınca, pınarın içinde çırpınmaya başlamış, bir yandan da:

– İmdat, yardım eden yok mu, diye bağııyormuş. Bu dağ başında kurttan kuştan başka kim bulunur? Bulunsalar bile karınca'nın sesini kim duyar? Ama karınca, ümitsizliğe kapılmamış. Hem yüzüyor hem de yardım istemek için bağırmaya devam ediyormuş.

Pınarın yanında bir ağaç varmış. Bir kumru, o sırada ağacın dalına tüneyip etrafı seyrediyormuş. Kumru, pınarın içinde çırpınan karıncayı görmüş:

– Hey, karınca kardeş! Sakın korkma. Şimdi sana büyük bir yaprak atıyorum. Yaprğa tutun ve sudan çık, demiş.

Kumru, hemen yaprağı atmış, yaprak tam da karıncanın önüne düşmüş. Karınca yaprağa tutunmuş ve boğulmaktan kurtulmuş. Güçlkle de olsa sudan çıkmış. Suyun kenarına gelince kendi kendine:

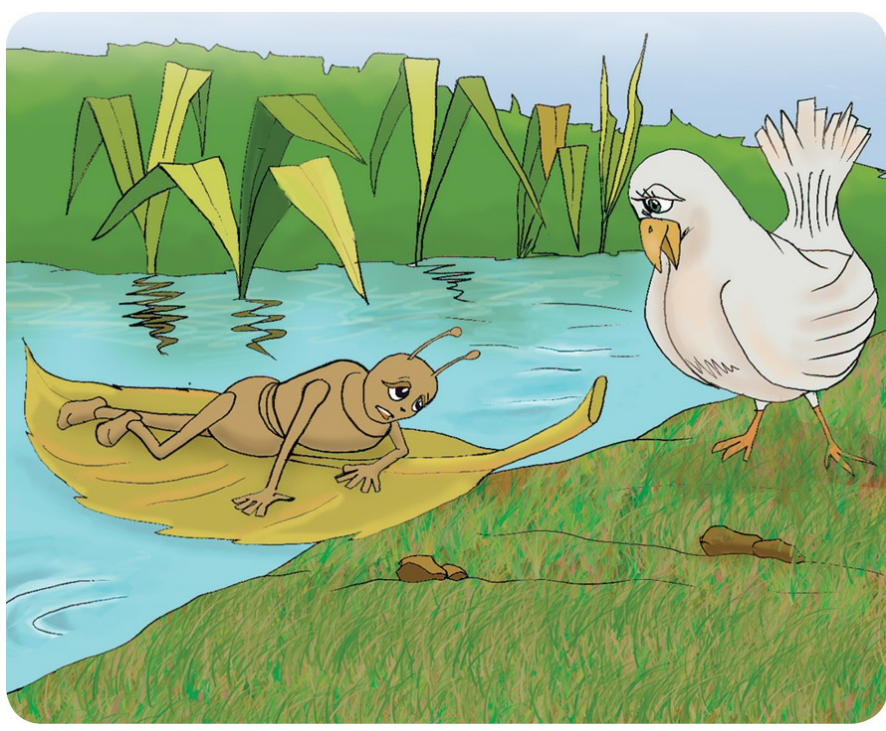
– Allah’a şükürler olsun ki kurtuldum. Hayata yeniden başladım, demiş. Sonra da kumruya:

– Kumru kardeş, sana çok teşekkür ederim. Ağaç yaprağı atarak kurtulmama yardımcı oldun. Umarım bu iyiliğinin altında kalmam. Ben de sana zor bir anında yardım ederim, demiş. Kumru:

– Karınca kardeş, benim yerimde kim olsaydı aynı şeyi yapardı, demiş. Sonra kendi kendine:

– Teşekkür beklemiyordum ama yine de yaptığım iyiliğın bilinmesi güzel bir duygu, demiş.

Karınca, yorgun bir şekilde evine dönmüş. Olan biteni diğer karıncalara anlatmış. Onlar da arkadaşlarına, geçmiş olsun, demişler.

Sonraki gün karınca, yine yiyecek toplamaya çıkmış. Kumruyla karşılaşmışlar. Bu sırada, uzaktan gelen bir adam karıncanın dikkatini çekmiş.

Adam, sessizce pınarın başına gelmiş, ağaca tüneyen kumruları yakalamak için tuzak kuruyormuş. Karınca, bu adamın ne yapmaya çalıştığını fark etmiş. Durumu, kumruya söylemek istemiş ama ne kadar bağırdıysa sesini duyuramamış.

Adam, ağını yere sermiş. İçine de buğday taneleri koymuş. Kendisi de karıncanın önünde bir yere saklanmış. Karıncaya yardım eden kumru, yerdeki buğday tanelerini görmüş. Karnı da biraz aç olduğu için yemleri yemeyi düşünüyormuş.

Karınca, kendi kendine:

– Eyvah, kumru şimdi tuzağa düşecek! Hemen bir şeyler yapmalıyım, demiş. Bu sırada kumru, tuzağın çevresinde dolaşmaya başlamış.

Adam, sevinç içindeymiş. Biraz sonra kumruyu yakalayacağını düşünüyormuş. Karınca, hızlı adımlarla gidip adamın bacağını ısırılmış.

Adam, acı içinde:

– Eyvah, bacağım! Ne oldu bana, diye bağırmaya başlamış. Bu sırada dengesini kaybedip yere yığılmış. Adamın sesini duyan kumru hemen kaçmış. Oradan uzaklaşmış. Karınca da otların arasına saklanmış.

Adam, eli boş bir şekilde oradan uzaklaşmış. Bir süre sonra kumru, tekrar pınarın bulunduğu yere gelmiş:

– Karınca kardeş, karınca kardeş! Buralarda mısınız, diye seslenmiş.

Karınca:

– Merhaba kumru kardeş, buradayım! Bir isteğiniz mi var, demiş.

Kumru:

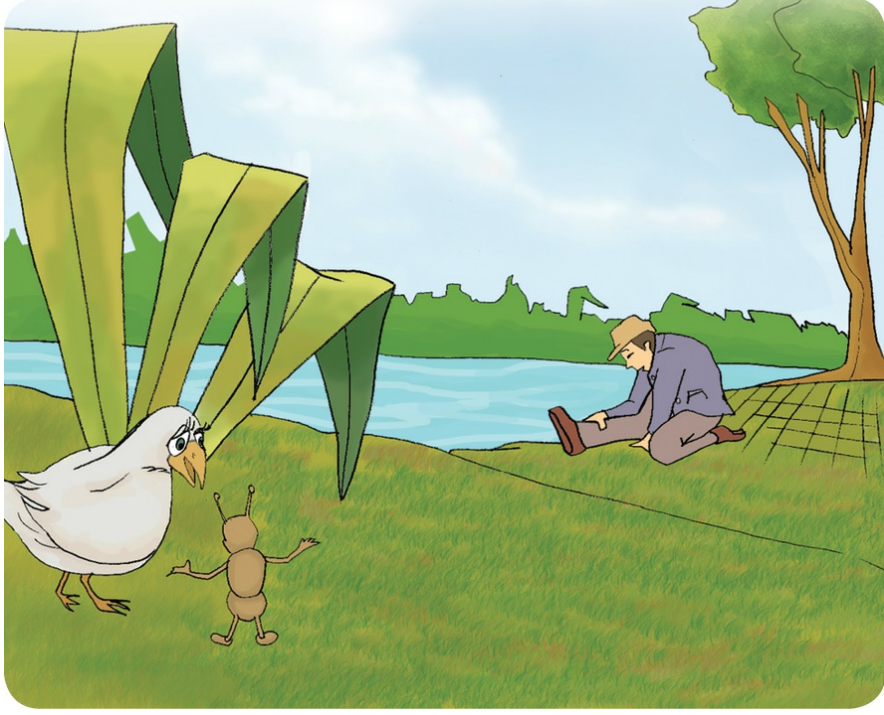
– Sana çok teşekkür ederim. Sen olmasaydın avcının tuzağına düşecektim. Demek ki yapılan hiçbir iyilik karşılıksız kalmıyormuş, demiş.

Karınca:

– Suyu düştüğüm zamanı çok iyi hatırlıyorum. Beni, suda boğulmaktan kurtarmıştın. Bana da sana

yardım etme fırsatı doğdu, bu fırsatı kaçırmak istemedim. Senin kurtulmana sebep olduysam kendimi mutlu sayarım, demiş.

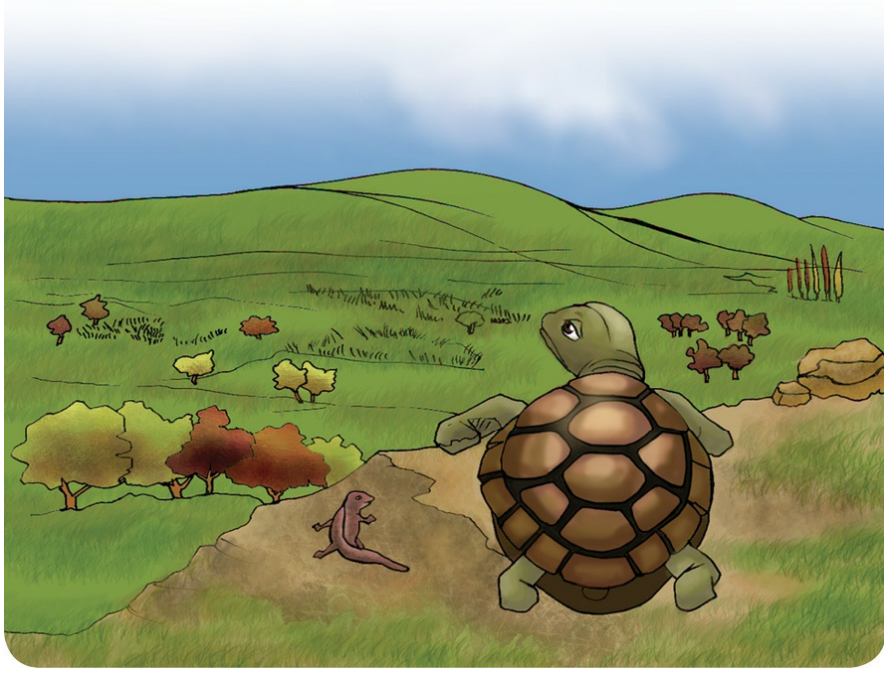
Kumru ile karıncanın dostluğu yıllarca sürmüştü. Onların yaşadıkları bu olay dilden dile dolaşıp bize kadar ulaşmış.

KAPLUMBAĞA İLE KARTAL

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, deresinden şırıl şırıl sular akan yemyeşil bir orman varmış. Burada bütün hayvanlar mutluluk içinde yaşamış. Ama kaplumbağa hiç hâlden memnun değilmiş. O, ormanın en mutsuz hayvanıymış.

Kaplumbağa bir gün, güçlükle tırmandığı tepeciğin üzerinden çevreye ve gökyüzüne bakınmaya başlamış:

– Ah, ah! Şu çevrenin genişliğine ve güzelliğine bakın! Ama ben, bütün bu güzellikleri yaşayamıyorum. Gökyüzünde yükselip ovayı yukarıdan seyretemiyorum. Dağları taşları çabucak aşamıyorum, diye kendi kendisine kederleniyormuş. Üzüntüsünden yanından geçen kertenkeleyi bile fark edememiş. Kertenkele, onun üzüntülü hâlini görünce:

– Geçmiş olsun kaplumbağa kardeş, yoksa hasta mısın, diye sormuş.

Kaplumbağa, arkadaşına üzüntülü bir şekilde cevap vermiş:

– Hayır, hasta değilim ama bu hayattan bıktım! Üzülmeyip de ne yapayım, demiş.

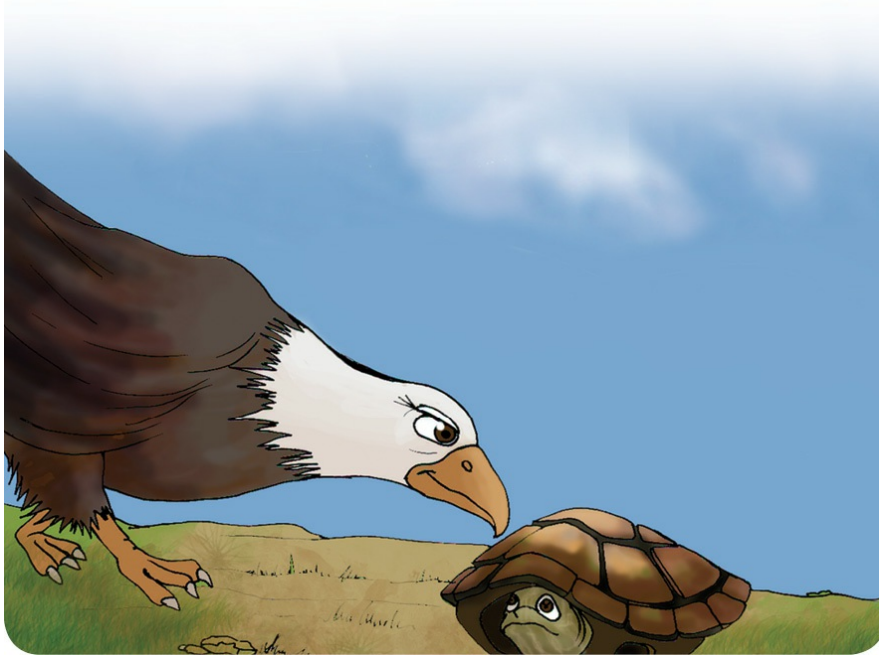
Kertenkele, şaşırılmış:

– Ama neden ? Baksana cennet gibi bir ormanda yaşıyoruz, demiş.

Kaplumbağa:

– Orman güzel ama ben çok çirkin ve tembel biriyim. Ben o güzellikleri gökyüzünden seyretmek istiyorum. Şuradan şuraya yürümek günlerimi alıyor. Yavaş hareket ettiğim için kimse benimle oynamak istemiyor, demiş.

Onlar sohbet ederken ormanın içini gözetleyen bir kartal onları görmüş. Gökyüzünden süzülüp yanlarına inmiş. Kertenkele, kartalın kanat seslerini duyar duymaz hemen kayalıkların arasına girip saklanmış. Kaplumbağa da kabuğuna çekilmiş. Kartal, bir süre çevreye bakınmış. Gagasıyla yavaş bir şekilde kaplumbağanın sırtına dokunup onunla oynamış.

Kaplumbağa:

– Hey kartal kardeş, benim sırtım taş gibi serttir. Boşuna uğraşıp durma. Hem öyle etli butlu bir hayvan da değilim. Benimle karnın doymaz, demiş. Kartalın, kendisini yemek istediğini düşünmüş.

Kartal, bir kahkaha atmış:

– Bunu biliyorum ama benim canım seninle biraz oynamak istiyor. Korkma, sana zarar vermeyeceğim, demiş. Bu sözü duyan kaplumbağa çok sevinmiş. Kafasını kabuğundan dışarı çıkarıp kartalı selamlamış:

– Merhaba kartal kardeş, sen kartalların kralı olmalısın, demiş.

Kartal:

– Evet, ben kartalların kralıyım. Kaplumbağaları çok severim, onlara zarar vermem, demiş. Sohbet

ederken dostlukları ilerlemiş.

Kaplumbağanın üzüntülü hâli, kartalın dikkatini çekmiş:

– Kaplumbağa kardeş, hasta gibisin! Ne oldu, bir derdin mi var, demiş.

Kaplumbağa ağlamaklı bir sesle derdini kartala da anlatmak istemiş.

– Ah ah, kartal kardeş! Keşke ben de senin gibi gökyüzünde uçup engin ovaları seyredebilseydim. Dağları, ovaları kısa sürede aşabilseydim. Böyle sürünerek yaşamaktan bıktım artık, demiş.

Kartal:

– Aman kaplumbağa kardeş, böyle konuşma. Sen de ne güzel evini sırtında taşıyorsun, istediğin yerde konaklıyorsun. Sert kabuğun sayesinde kimse sana kolay kolay zarar veremiyor. Ben ise gece sığınacak yer arıyorum. Avcılar da peşimde, ellerinden gelse benim canıma kıyacıklar. Sen sahip olduğun özelliklerin kıymetini bil, demiş. Kaplumbağa, kartalın sözünü dinlememiş bile.

– Ama ben de senin gibi koşmak, gökyüzünde uçmak istiyorum. Böyle tırtıl gibi ağır ağır yürümekten yoruldum, demiş. Bu sefer kertenkele söze karışmış:

– Hey, kaplumbağa kardeş! Kartal doğru söylüyor. Bak, ben de senin gibi uçamıyorum ama hâlimden şikâyetçi değilim. Hem uçmak için kanatlarının olması gerekir, demiş. Kaplumbağa yine itiraz etmiş:

– Kanadım yok ama güçlü ayaklarım var. Lütfen kartal kardeş, bana uçmayı öğret, demiş.

Kartal, şaşkınlıktan ne yapacağını şaşırılmış:

– Kertenkele doğru söylüyor. Uçmak için ayak değil, kanat gerekir. Neden arkadaşını dinlemiyorsun, demiş. Ama kartalı dinleyen kim? Kaplumbağa, düşüncesinde inat etmeye devam etmiş:

– Olsun, birkaç denemeden sonra uçmayı öğreneceğimden eminim. Lütfen kartal kardeş, beni uçur, demiş.

Kartal, olabilecekleri biliyormuş ama kaplumbağaya laf anlatmanın imkânı yokmuş.

– Pekâlâ, benden günah gitti. Artık bundan sonrasının sorumluluğu sana ait, demiş. Kaplumbağayı pençelerinin arasına almış ve havalandırılmış. Biraz yükseldikten sonra kaplumbağayı boşluğa bırakmış. Kaplumbağa hızla aşağı doğru düşerken ardından bağırmış:

– Hey kaplumbağa, bacaklarını aç, bacaklarını aç, diye seslenmiş. Kaplumbağa, bacaklarını açmış ama fayda etmemiş. Kaplumbağa hızla yere doğru iniyormuş. Düşerken kendini de kontrol edemiyormuş.

Kartal, endişeyle kaplumbağanın yere düşüşünü seyrediyormuş. Kaplumbağanın taşlara çakılacağını anlamış. Hızla onun bulunduğu yere doğru inmeye başlamış, tam yere düşecekken kaplumbağayı tekrar yakalamış. Yavaş bir şekilde onu yere bırakmış.

Kaplumbağa, bu hızla düşseymiş kayalara çakılıp paramparça olacaktı. Kartal:

– Görüyor musun, inadın yüzünden az kalsın canından olacaktın. Herhâlde aklın başına gelmiştir, demiş.

Kaplumbağa, olanlara inanamamış. Korkudan sanki küçük dilini yutmuş. Bir süre öyle suskun bir şekilde kalmış. Biraz sonra kendine gelmiş. Kertenkele de olanları seyrediyormuş. Dostuna:

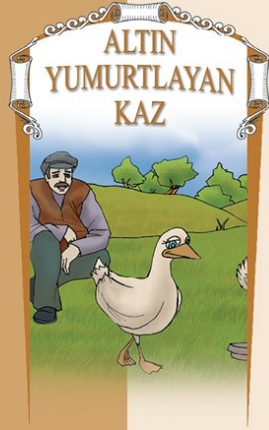
– Umarım bir daha anlamsız işlere kalkışmazsın! Kendi becerilerinle ve özelliklerinle yetinmesini öğrenmiş olmalısın, demiş.

Kaplumbağa ise:

– Ah, sevgili dostum! Az kalsın ölüyordum, keşke sizi dinleseydim. Başkasına özenip de bu korkuyu yaşamıyordum, demiş.

Bu sırada kartalların kralı da kaplumbağanın yanına gelmiş:

– Kaplumbağa kardeş, sonu belirsiz olan maceralara atılma. Kendi özelliklerinin farkına var, kendini sev. Allah'ın sana verdiği yeteneklerin kıymetini bil, hâline şükret, demiş.

Bandrol Uygulamasına İlişkin
Usul ve Esaslar Hakkında
Yönetmeliğin 5 inci maddesinin
ikinci fıkrası çerçevesinde
bandrol taşıması zorunlu değildir.

MEB TAVSİYELİ İLKÖĞRETİM 100 TEMEL ESERDEN SEÇMELER

1. Karınca ile Çekirge
2. Sihirli Tas
3. Gizli Hazine
4. Fare ile Deve
5. Nasrettin Hoca'nın Hayatı
6. Doğuran Kazan
7. Baklava Tepsisi
8. Çorak Yer
9. Kibritçi Kız
10. Yaban Kuğuları
11. Akıllı Karga
12. Tavşan ile Kaplumbağa
13. Altın Yumurtlayan Kaz
14. Değirmenci ve Oğlu
15. Tilki ile Leylak
16. Hacivat ile Karagöz
17. Kedinin Oyunu
18. İki İnatçı Keçi
19. Kuyudaki Cin
20. Cimri Ağa
21. Bilmeceler
22. Tekerlemeler

Zambak
YAYINLARI

